

výměře dvoru nebo lesního revíru ve vysvětlivkách k osmé skupině uvedené a dovozuje z toho, že žalobce nelze zařaditi do této skupiny pro nepatrnost spravovaného jím objektu, správně již dovodil odvolací soud, že z onoho rozdílu ve výměře nic proti zařazení žalobce do osmé skupiny dovozovati nelze. Není také předpokladem pro přiznání postavení vrchního zahradníka, že by mu jiní zahradníci musili býti podřízeni, ne plyne to ani ze zákona ani z vysvětlivek k němu. Pokud se posléz týče služného žalobcova, i v tom jest odvolacímu soudu přisvědčiti, že plat 400 zl. s deputátem byl na tehdejší dobu dosti značný. Shrne-li se vše to a přihlíží-li se zejména ku zjištěnému odbornému, byť i mimo školu získanému vzdělání žalobcova, k rozsahu jeho působnosti, mnohostrannosti její a nepochybně i značné s postavením žalobcovým spojené zodpovědnosti, nelze říci, že byl žalobce neprávem nižšími soudy, najmě odvolacím soudem zařazen do osmé skupiny podle tabulky připojené k zákonu ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. a že mu bylo přiznáno odpočívne pro tuto skupinu stanovené neprávem. Mylný jest názor dovolatelův, že zákon o zaopatřovacích požitcích č. 130/21 jest vykládati restriktivně. Tento zákon, jak z něho samého a z motivů k němu zcela zřejmě vyplývá, byl dán ve prospěch bývalých zaměstnanců a nelze jej tedy vykládati tak, jak míní dovolatel.

Čís. 6608.

K osvědčení pohledávky ve smyslu §u 319 čís. 6 ex. ř. nestačí, že byla ve sporu namítána započtením.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1926, R II 398/26.)

Návrh vymáhajícího věřitele, by byla zabavená pohledávka zpeněžena jiným způsobem, než vybráním, najmě by byla zpeněžena prodejem ve veřejné dražbě soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Právem uplatňuje stěžovatelka, že svolení k prodeji zabavené pohledávky, o kterou jde, nemělo býti dáno, poněvadž pohledávka nebyla dostatečně osvědčena (§ 319 čís. 6 ex. ř.). Ze spisů plyne, že pohledávka byla namítána ve sporu započtením a že žalující spořitelna trvání a výši pohledávky popřela, takže skutečné trvání pohledávky osvědčeno není a jde o pohledávku pochybnou co do důvodu a výše, takže by zřejmě pohledávka musela býti prodána za každou cenu, protože by se nenašli uchazeči, kteří by za pohledávku dali jen poněkud větší část vyvolací ceny, již je jmenovitá cena pohledávky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurentka nevyvrátila správné důvody rekursního soudu, k nimž se na vývody dovolacího rekursu dokládá toto: Vymáhající straně podle § 319 čís. 6 ex. ř. náleželo, by osvědčila jsoucnost zabavené pohledávky,

tudíž že pohledávka platně vznikla a trvá po právu. Pouhá skutečnost, že strana povinná tuto pohledávku ve sporu namítla k započtení, nestačí k onomu osvědčení, neboť tím, že pohledávka byla namítána k započtení, není ještě vyloučeno, že pohledávka ta platně ani nevznikla.

Čís. 6609.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Zaměstnanec nemůže se domáhati úplaty za práci přes čas, konal-li ji z vlastního popudu bez příkazu a vědomí zaměstnavatele.

Správce společenstva není oprávněn bez příkazu neb svolení představenstva (ředitele) naříditi práci přes čas.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1926, Rv II 693/26.)

Žaloba, již domáhal se zaměstnanec na zaměstnavateli (společenstvu s r. o.) zaplacení za práci přes čas, byla zamítnuta s o u d y v š e c h tří st o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Rozumí se samo sebou, že o práci přes čas nemůže býti řeči, když ji zaměstnavatel zaměstnanci neuložil, ba ani neví, že ji zaměstnanec koná. To by nejen odporovalo duchu zákona o osmihodinné době pracovní, jenž zaměstnavatele činí za to zodpovědná, by se nepracovalo přes čas, leč s příslušným úředním povolením, nýbrž jest to založeno i v přirozenosti věci. Není-li totiž při smlouvě ujednáno, že se bude pracovati přes čas, musí zaměstnanec vyčkati dispozice zaměstnavatelovy, ale nemůže si ji osobiti sám: pracuje-li přes čas bez příslušného pořízení zaměstnavatelova a bez jeho vědomí, činí tak ze soukromé píce. Jeví-li se práce přes čas potřeba, musí to, chce-li postupovati poctivě, zaměstnavateli ohlásiti, ale nemůže dělati ji na jeho účet svémocně a postavit ho před hotovou událost. Kdyby to mělo býti trpěno, byl by zaměstnavatel v nebezpečí, že mu zaměstnanectvo napočítá nápotomně množství práce přes čas, které snad vůbec třeba nebylo. Dovolatel netvrdí, že zákonná reprezentace podniku práci přes čas nařídila neb o ní věděla, nýbrž tvrdil jen, že správce W. mu ji přikázal, ale jediný důkaz o tom svědkyní V-ovou vedený selhal, nehledíc ani k tomu, že správce není k dispozici takové oprávněn, nejsa zákonným zástupcem závodu, nýbrž pouze zřízencem. K zastupování společenstva a tudíž k jednání jménem jeho je oprávněno podle §u 15 zák. o spol. představenstvo a bylo tedy jen ono oprávněno práci přes čas uložit a ten, komu ono k tomu plnou moc dalo, čímž je dle řádu pracovního ředitel (§ 5). Kdyby žalobce pracovní řád ani v tomto bodě nechtěl nechati pro sebe platit, bylo to ovšem jen představenstvo. Že správce W. byl představenstvem společenstva zmocněn, naříditi práci přes čas, žalobce netvrdil, nýbrž tvrdil jen, jak už řečeno, že W. dal příkaz, ač ani tu žalobci se důkaz nezdařil. Ačkoli žalobce otázky